

Kapitola dvacátá druhá

Jeden z portýrů Grandhotelu jim zavolal otevřený fiakr. Bylo dopoledne, celá Paříž se čile pohybovala pod zářícím sluncem.

„Už víte, kam pojedete?“ zeptal se Griffont, když pomáhal baronce do kočáru.

Sám zůstal stát na chodníku a nezdálo se, že by chtěl rovněž nastoupit.

„Prosím? Asi vám nerozumím,“ opáčila se svaštěným obočím.

„Znáte nějaké místo, kde budete v bezpečí? Protože pokud ne, dejte se odvézt ke mně. Pochybují, že Černá královna pošle své pochopy do mého domu dvakrát po sobě.“

„A vy? Kam pojedete, zatímco já budu u vás?“

V hlase měla ironii. Vyvíjelo se to špatně.

„Mám něco na práci, ale brzy za vámi přijedu.“

„Nepřipadá v úvahu.“

„Jedte!“

„Ani náhodou. Pro případ, že byste na to zapomněl – nevynikám zrovna v roli poslušné manželky, která se nechá odstrčit od důležitých záležitostí. Nastupte. Jedu s vámi.“

Griffont dal kočímu peníze.

„Slepá ulice U Starého parčíku, číslo sedmáct,“ přikázal mu. „Je to na Ostrově svatého Ludvíka.“

„Pohněte se o metr, a já přísahám, že vás donutím sníst váš vlastní bič!“

„Madam?“

„Neudělá to,“ slíbil čaroděj s uklidňujícím úšklebkem. „Znám ji. Jedte.“

„Radši mi věřte, kočí!“

Ten ubožák těkal pohledem z jednoho na druhého a byl čím dál tím neklidnější.

„Isabel!“ hlesl Griffont a rozhlédl se po okolí. „Dívají se na nás!“

„A brzy nás i uslyší, jestli toho nenecháte.“

„Buďte rozumná.“

„To není zrovna moje nejlepší vlastnost...“

„No tak...!“

„... a zakazuji vám, abyste se ke mně choval jako k nějaké křehotince. Buď nastoupíte, nebo já vystoupím.“

Už se zvedala.

„Tak dobrá,“ povzdechl Griffont. „Tak dobrá...“

Naskočil do kočáru, Isabel se znovu usazovala a on zaujal místo naproti ní. Byl našťvaný; ona neméně.

Chvilí nepromluvili slovo a nepohnuli se. Vyhýbali se sobě pohledem. Baronka nervózně poklepávala podrážkou botky o podlahu. Griffont zase podrážděně tůkal nehtem do hlavičky své hole.

„Co je, kočí!“ vyletěl konečně. „Jedte!“

Muž si odkašlal a váhavě se zeptal:

„Stále platí ta adresa slepá ulice U Starého parčíku?“

„Ale ne!“ vykřikl čaroděj, jako by to bylo zjevné. „Ulice svatého Klaudia!“

A protože si potřeboval na někom vylít zlost, dodal:

„A RYCHLE...! Už jsme kvůli vám ztratili spoustu času!“

*